

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 115/03-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť HEROLD TELE MEDIA, s. r. o., so sídlom B., zastúpenej advokátom JUDr. L. A., so sídlom B., vo veci porušenia jej základného práva upraveného v čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 138-142/02 z 29. januára 2003 v časti týkajúcej sa náhrady trov konania a jemu predchádzajúcim konaním v spojených právnych veciach vedenými pod sp. zn. 6 Sž 138-142/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť HEROLD TELE MEDIA, s. r. o., odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 14. mája 2003 doručené podanie HEROLD TELE MEDIA, s. r. o., so sídlom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. L. A., so sídlom B., označené ako „Návrh na zahájenie konania“. Z obsahu podania vyplýva, že ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva upraveného v čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 SŽ 138-142/02 z 29. januára 2003 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) v časti týkajúcej sa náhrady trov konania a jemu predchádzajúcim konaním v spojených právnych veciach vedenými pod sp. zn. 6 SŽ 138-142/02 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ označuje za odporcov najvyšší súd a Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“).

Predmetom napadnutého konania bola žaloba sťažovateľa proti žalovaným - ministerstvu a ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) o preskúmanie zákonnosti a postupu správneho orgánu týkajúca sa postupu a rozhodnutí ministerstva a ministra súvisiacich s uplatňovaním zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 211/200 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií). V napadnutom rozsudku najvyšší súd rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie a voči ministrovi žalobu zamietol. V rozsudku sa ďalej konštatuje, že napadnuté rozhodnutia sú nepreskúmateľné, nezrozumiteľné a trpia nedostatkom dôvodov. Najvyšší súd zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi (sťažovateľovi) trovy konania vo výške 8 000 Sk na účet jeho právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že *„bol tesne pred pojednávaním nahliadnuť do spisu. Nenachádzalo sa v ňom, napriek zákonnej povinnosti, stanovisko Odporcu 2 (ministerstva). Na ústnom pojednávaní bolo Odporcom 1 (najvyšším súdom) konštatované, že 1-2 dni pred pojednávaním bolo stanovisko Odporcu 2 predložené a na pojednávaní ho prečítal. Stanovisko hrubým spôsobom skreslilo právne úkony Odporcu 2 a nepravdivo osočilo Navrhovateľa (sťažovateľa) z protizákonných aktivít a zneužívania zákona č. 211/00 Z. z. Navrhovateľ v rámci možností reagoval priamo na pojednávaní na vznesené invectívy. Nemal však k dispozícii obsiahly písomný materiál týkajúci sa Odporcu 2. Žalovaný 1 (najvyšší súd) vyniesol následne rozsudok, ktorým v plnej miere vyhovel Navrhovateľovi a zrušil všetky prvostupňové a druhostupňové rozhodnutia Žalovaného 2 (ministerstva) ako protizákonné. V odôvodnení rozhodnutia však prezentoval čiastočne právne názory*

Žalovaného 2 a najmä podsunul Navrhovateľovi zlý úmysel v správnych konaniach, ktorých výsledkom boli v súdnom konaní napadnuté rozhodnutia“.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti vyslovuje názor, že na základe tvrdení obsiahnutých v písomnom vyjadrení *„Odporca 1 nepriznal Navrhovateľovi trovy konania za každú vec a priznal úhradu súdnych poplatkov v každej vyhratej veci. Odkázal pritom na OSP § 250k (ods. 1)“* a konštatuje, že *„rozsudok Najvyššieho súdu SR v konaní 6 Sž 138-142/02 z 29. 1. 2003 v časti priznania trov konania a jemu predchádzajúce konanie je v rozpore s článkom 6.1 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd ako aj článkom 48 Ústavy SR. Navrhovateľ konštatuje, že konanie nebolo spravodlivé, nemohol sa kvalifikovane vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Navrhovateľ konštatuje, že tento fakt spôsobil Odporca 2, ktorý úmyselne predložil svoje stanovisko tak, aby nebola možná primeraná obrana. Ako štátny orgán je povinný rešpektovať Občiansky súdny poriadok a riadiť sa príkazmi súdu, ktorý jednoznačne stanovil lehotu na oponentúru. Bolo tiež chybou súdu, že porušenie zákona toleroval. Na základe informácií, voči ktorým nemohol Navrhovateľ primerane reagovať rozhodol Odporca 1 tak, že nepriznal trovy konania“.*

Sťažovateľ navrhuje, aby vo veci jeho sťažnosti ústavný súd rozhodol nasledovne:

„1. Vyhlasuje sa rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 1. 2003 v konaní 6 Sž 138-142/02 a v časti týkajúcej sa náhrady trov za rozporný s článkom 48 Ústavy SR, ods. 1, 2 a článkom 6.1 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd konania a v tejto časti sa ruší. Odporca 1 je povinný vo veci opätovne konať a rozhodnúť.

2. Priznáva sa Navrhovateľovi spravodlivé zadostučinenie pozostávajúce z verejného vyhlásenia Odporcu 2 a Odporcu 1 na spoločnej tlačovej besede pre všetky mienkotvorné médiá: Ospravedlňujeme sa úctivo spoločnosti HEROLD TELE MEDIA, s. r. o., Bratislava za to, že sme podsúvaním nepravdivých tvrdení týkajúcich sa zneužívania zákona o slobodnom prístupe k informáciám spoločnosťou HEROLD TELE MEDIA, s. r. o., v súdnom konaní 6 Sž 138-142/02, vyvolali zbytočné konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“.

II.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (sťažovateľa) podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd pritom postupuje podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnený návrh je potrebné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pričom toto porušenie spája s nepriznaním náhrady trov konania. Porušovania uvedených základných práv sa mal dopustiť najvyšší súd svojím rozsudkom č. k. SŽ 138-142/02 z 29. januára 2003 a jemu predchádzajúcim konaním v spojených právnych veciach vedenými pod sp. zn. 6 SŽ 138-142/02.

Ústavný súd preto v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zisťoval, či existuje príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a postupom najvyššieho súdu a označenými základnými právami v rozsahu dôvodov uvedených samotným sťažovateľom, a zistil, že tomu tak nie je.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich ústavných procesných práv v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 6 SŽ 138-142/02 a rozsudkom tohto súdu sp. zn. 6 SŽ 138-142/02 z 29. januára 2003 v súvislosti s priznaním mu trov konania, v ktorom bol úspešný, „iba v rozsahu zaplateného súdneho poplatku za každú vec bez uznania advokátskych trov“, pričom argumentuje všeobecnými námietkami voči konaniu ako celku, ktoré nebolo podľa neho spravodlivé a nemohol sa kvalifikovane vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Porušenie vyššie označených základných práv vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej však nenamieta.

Podľa § 142 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku trovy konania a ich náhrada je spojená s účelným uplatňovaním alebo bránením práva a súvisí s rozhodnutím vo veci samej, spravidla s úspechom v konaní, resp. s inými zákonom ustanovenými skutočnosťami (so správaním odporcu, ktorý nemal úspech v konaní, s možnosťou začať konanie bez návrhu, so skončením konania zmierom, so zastavením konania).

Ústavný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že v súvislosti s trovami konania sa možno na ústavný súd obrátiť vo veci porušenia základného práva upraveného v čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy (II. ÚS 78/03). Kvalita konania reprezentovaná rešpektovaním základných práv procesného charakteru označených sťažovateľom v zásade súvisí s rozhodovaním vo veci samej (čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy), a preto ani nemá súvislosť s rozhodovaním o rozsahu náhrady trov konania. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už nebolo potrebné zaoberať sa návrhom sťažovateľa týkajúcim sa spravodlivého zadosťučinenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2003